Seal otab sind suur rõmustus;
Se mõtte olgo igganes,
Sel' aastal sinno süddames.

Siis tulleb Jummal sinno liggi
Ja seisab so eest päwad, õõd,
Ta õnnistab so waewa-higgi
Ja sinno rasket kätte-tõõd,
Kui sa ei lange ärra sest,
Mis Jesus sowib süddamest.

Siis jägo sinno arm ja heldus,
Meil' jälle selle aasta sees
Üks likumatta armo walgus
Ni mõttes, kui ka sõnnas, tõõs;
Ja keik mis siggib maas ja wees,
Saaks rohkest ue aasta sees!

Luik ja Liso.

Mõnne hea aasta eest ellas Ranno küllas wägga illus ja wisipärralinne tüttarlaps, nimmega Liso, kedda keik armastasid ja austasid. Ka ellas temma naabris üks auwäärt noormees nimmega Luik. Möllemad nored innimessed watasid saggedaste armastussega teine teise peale ja wõtsid nõuks, eddespiddi abbiellusse heita.

Sealsammas küllas olli weel üks teine noormees, nimmega Laas, kes, kui ta näggi, et Luik ja Liso teine teist sallisid, omma poolt ärkas ja Lisut hakkas ka armastama. Kus ta ial Lisuga kokko sai, seal olli kosja-jut lahti; agga Liso, kes möllemid tundis, piddas Luike armsamaks, sest et temma iggas asjas kassin olli ja Laas jälle selle wasto kõrtsi käimist, joomist ja kardimängi armastas; sellepärrast ei pannud Liso tedda tähhelegi ja läks igga kord eest ärra, kui Laas temma jure tungis, mis agga Laso süddamest läbbi leikas! Nenda ollid siis Luik ja Laas wihhamehhed.